

Deme Tamás

LEHULL A SALAK A KÉSZ KERÁMIÁRÓL

„csordulj, haragos eső! villanj, villám!
ess! üss! dörögj! vágj! zúzz! szabadíts!” (Szisz)

Leesnek a fáról mind a tetvek rágta, molyrágta levelek,
leszáradnak a gyümölcstelen, elszáradt virágok, lehull
a salak a kész kerámiáról, eltűnnek az álbarátok, olcsó
hízeltedők, alakoskodók, álarc mögötti júdásmajmok.
Jó ez így. Véget ér az energiavámpírok kora, a köszönni
nem tudó közönyösök kora. Aki megmaradt, csak az az
érték. Pedig az okostojások tudni vélték, bérletük lehet
a faggatózásra, a látszatokra, nárcisz-ego-színpadukra.
Nincs bérlet. A természetlen létezés ideje letelt.
Bölcs mondat a sáros kertből: Hulljon a fergese!
Nem kell a siker-maszatolta kép, meg a hízeltedőre
csiszolt szó. A hazug asztal béna, s nem marasztal.
Lehull a salak, lekopnak az álbarátok. Jó ez így.
Lelkem másai követnek csak. Társak, tanítványok.
Szókratész pohara, Názáreti kelyhe hív. Itt vagyok.
Az idő megáll. Az időtlen mozdul.
Kész a tál. A fölösleg mind lehull.

SZTALKER

(FELJEGYZÉSEK A ZÓNÁBÓL) 19. KÉP

Hosszú szárazság után heteken át bőven, folyamatosan hull az eső.
Áznak a virágok, bokrok. A máskor apró ibolyák most hatalmasak.
Tarkovszkij Zónája ázik. A zöld burján burjánzik. A levelek nagyok, de
illattalanok. Illan a kép. Néma kertben növekszik. Mi ez? Talán a
virágok tudnak valamit. Sztalker mozdulatlanul áll, néz, szeme hunyt
pillák mögött remeg. Az élet létét látja a világ semmije helyett?
Feltámad a szél, a fű mozdulni kezd. Suhogva hullámszik a kert.
Zümmög az éber álom. A szobába belépő pillanatot várom.